L’Observatori contra l’Homofòbia (OCH) reivindica el 26-A com una eina més de lluita contra la lesbofòbia

26 d'abril de 2019

Avui, 26 d’abril, és el Dia de la Visibilitat Lèsbica i des de l’Observatori contra l’Homofòbia (OCH) el reivindiquem com una eina més de lluita contra la lesbofòbia.

Ja fa alguns anys que es celebra el 26A com a manera per visibilitzar la realitat de les dones lesbianes, ja siguin cis o trans. Aquesta data ens permet fer accions que donin a conèixer la realitat de les dones lesbianes cis i trans un dia a l’any. El col•lectiu de dones lesbianes és un dels col•lectius considerat tradicionalment invisible i, de fet, no compta quasi amb referents públics que ajudin a aquesta visibilitat. Si bé és veritat que poc a poc s’han anat visibilitzant més persones referents socialment, poques són, encara, les que podem comptar a Catalunya o Espanya.

Ser dona lesbiana visible és, encara, una realitat difícil i poc habitual. Moltes vegades ser visible és complicat i pot representar un risc elevat. Tal i com revela l’estudi “¿Como somos las Lesbianas? “ presentat el 2017, el 74% de les enquestades prefereixen no sortir de l’armari en el seu lloc de feina, i entre les que sí ho han fet el 64% assegura haver

tingut desavantatges per haver-ho fet.

En el darrers informe de l'OCH sobre l'Estat de la LGTBI-fòbia a Catalunya, les situacions de lesbofòbia ronden el 10% del total de les incidències registrades, dades que s'indiquen com poc estables i que estan per darrere de les incidències registrades per homes gais i bisexuals, generalistes i persones trans. Donar a conèixer una situació de lesbofòbia significa visibilitzar-se, fet que, encara avui, és un risc per a moltes inassolible.

No obstant això, no implica que les dones lesbianes siguin totalment armaritzades, sinó que depèn dels espais es comunica més o menys l'orientació afectiva sexual. De fet, segons les dades de l'Informe Europeu LGTB realitzat per la Agència de Drets Fonamentals de la Unió Europea als espais més privats, com els entorns d'amistats o els familiars és més habitual que es visibilitzin les dones lesbianes (84% en quasi tots o tots els espais d'amistats i 57% en quasi tots o tots els espais familiars), mentre que als espais més públics com la feina o el centre i al centre mèdic aquesta visibilitat disminueix notablement. (48% de quasi totes o totes les companyes de feina o estudis, i el 34% de quasi totes o totes les persones de l'àmbit sanitari).

És recurrent que una dona lesbiana en algun moment de la seva vida que alguna persona li pregunti si està segura en relació a la seva orientació afectiva sexual, aquest tipus de comentaris indiquen que encara es perpetua un model heterosexual, masclista i patriarcal que continua funcionant en la nostra societat i que s'ha demostrat superat per la pròpia realitat. S'ha de realitzar una pedagogia perquè siguem conscients de les violències invisibilitzades d'un col•lectiu que existeix i que té inherents els seus drets com qulsevol altra persona, s'ha de seguir influint i transformant l'imaginari social heteropatriarcal i masclista que ens afecta a totes, i s'ha de fer generant una sororitat real. Som diverses, som dones, som lesbianes.

Per últim, fer visible la lesbofòbia i/o denunciar-la és exposar-se i sortir de l'armari moltes vegades sense saber amb quin objectiu o si servirà per a canviar la realitat (a millor). Per això donar suport, acompanyament i seguiment a les persones que pateixin algun tipus de discriminació és essencial. Però també ho són les polítiques de reconeixement, protecció i reivindicació de la diversitat afectiva sexual i de gènere. La visibilitat de qualsevol col•lectiu l'enforteix, però en col•lectius tan invisibles com les de les dones lesbianes cis i trans, cal un compromís social de foment de la visibilitat lèsbica. Només fent visible allò invisible es podrà fer front a la lesbofòbia en totes les seves formes.